

ΜΙΑΤΟΥ ΣΑΧΤΟΥΡΗ

**ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ
ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ**

Αθήνα
1952

1
2nd u. Apr 1920

A. L. Simpson

W. B. Simpson
52

ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

*

Η ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ, 1945

ΠΑΡΑΛΟΓΑΙΣ, 1948

ΜΙΑΤΟΥ ΣΑΧΤΟΥΡΗ

**ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ
ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ**

Αθήνα
1952

ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Μή φεύγεις θηρίο
θηρίο με τὰ σιδερένια δόντια
θὰ σοῦ φτιάξω ἓνα ξύλινο σπίτι
θὰ σοῦ δώσω ἓνα λαγήνι
θὰ σοῦ δώσω κι' ἓνα κοντάρι
θὰ σοῦ δώσω κι' ἄλλο αἷμα νὰ παίζεις

Θὰ σὲ φέρω σ' ἄλλα λιμάνια
νὰ δεῖς τὰ βαπόρια πῶς τρώνε
τις ἄγκυρες
πῶς σπάζουν στὰ δυὸ τὰ κατάρτια
κι' οἱ σημαῖες ξάφνου νὰ βάφονται μαῦρες

Θὰ σοῦ βρῶ πάλι τὸ ἴδιο κορίτσι
νὰ τρέμει δεμένο στὸ σκοτάδι τὸ βράδυ
θὰ σοῦ βρῶ πάλι τὸ σπασμένο μπαλκόνι
καὶ τὸ σκύλο οὐρανὸ
ποῦ βαστοῦσε τὴ βροχὴ στὸ πηγάδι

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
92820

Θά σοῦ βρῶ πάλι τοὺς ἴδιους
στρατιῶτες
αὐτὸν ποὺ χάθηκε πᾶν τρία χρόνια
μέ τὴν τρύπα πάνω ἀπ' τὸ μάτι
κι' αὐτὸν ποὺ χτυποῦσε τὴ νύχτα τίς
πόρτες
μέ κομένο τὸ χέρι

Θά σοῦ βρῶ πάλι τὸ σάπιο τὸ μῆλο

Μὴ φεύγεις θηρίο
θηρίο μέ τὰ σιδερένια δόντια

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1948

Σημαία
ἀκόμη
τὰ δόκανα στημένα στοὺς δρόμους
τὰ μαγικά σόρματα
τὰ σταυρωτά
καὶ τὰ σπέρτα καμένα
καὶ πέφτει ἡ δόβιδα στή φάτνη
τοῦ μικροῦ Χριστοῦ
τὸ αἷμα τὸ αἷμα τὸ αἷμα
ἐφιαλτικὲς γυναῖκες
μέ τρυφερὰ κέρνα
χέρια
ἀπεγνωσμένα
χαϊδεύουν
βόσκουν
στὴν παγωνιά
καταραμένα πρόβατα
μέ τὸ σταυρὸ
στά χέρια

καὶ τὸ τουφέκι τῆς πρωτοχρονιάς
τὸ τόπι
ὁ σιδηρόδρομος τῆς λησμονιάς
τὸ τόπι τοῦ θανάτου

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Στὸ Γιώργο Μαυροῦδη

Χώρα
γιατὶ
ποιὰ χώρα

τὰ σπίτια γύρω - γύρω
οἱ πόρτες
ποιὰ σπίτια
ποιὲς πόρτες

τὰ χέρια
καὶ τὰ πόδια
καὶ τὰ δάχτυλα

ὄχι τὰ σπίτια
οἱ πέτρες

ποιὰ χέρια
καὶ ποιὰ πόδια
καὶ ποιὰ δάχτυλα

οί πέτρες :

ποιές πέτρες
αυτές που είχα στα
 χέρια μου
ή τα δάκρυα
που δε θα τρέξουν
από τα μάτια μου

ΔΟΚΙΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ
ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Οί φίλοι μου φεύγουν
ήρθαν να με χαιρετήσουν

δε θα ξαναδώ πιά τους φίλους μου

ό ένας φεύγει για τὸ δίπλα δωμάτιο
τὸ πρόσωπό του ἔγινε μαῦρο
φόρεσε ἓνα πράσινο σκοῦρο ὕφασμα
νύχτωσε
πιά δε μιλάει

ό ἄλλος φεύγει για τ' ἄλλο δωμάτιο
να βρεῖ τις καρφίτσες
πρῶτα ὅμως κρύφτηκε στὶς κουρτίνες
φοβήθηκε
ὕστερα ἀνέβηκε στὸ παράθυρο
για να κοιμηθεῖ

ὁ ἄλλος ἔβγαλε τὰ παπούτσια του
μὲ τρεμάμενα χέρια
πῆρε τ' ἄγαλμα
ζεστό
τὸ πῆγε στὴν κρεβατοκάμαρα
δὲν ξέρει πῶς νὰ τὸ στήσει

οἱ φίλοι μου φύγαν μακριὰ

δὲ θὰ τοὺς ξαναδῶ
τοὺς φίλους μου

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Ὄταν ἀνέβαινα τοὺς δρόμους
καὶ τὸ φεγγάρι μοῦ ἔκαιγε τὰ χέρια
ξύπναγε ἡ κόρη τοῦ ψωμᾶ ἢ κουκουβάγια
τότε ἔβγαινα καὶ φώναζα τὴ Νύχτα

Ὄταν κατέβαινα τὸν ποταμὸ
τὸ μυστικὸ τῆς μοῦ μάτωνε τὰ στήθια
ὁ βυρσοδέψης δὲν εἶχε ποῦ νὰ κοιμηθεῖ
τότε ἔβγαινα καὶ φώναζα τὴ Νύχτα

Ὄταν ἀνέβαινα τὶς σκάλες
καὶ μπλέχονταν τὰ ὀρτύκια μὲς' τὰ πόδια μου
καὶ σέρνανε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ μαλλιά
τότε ἔβγαινα καὶ φώναζα τὴ Νύχτα

Ὄταν κατέβαινα τὶς σκάλες
καὶ μὲ περίμεναν κάτω γιὰ νὰ τοὺς πῶ
καὶ φύτρωναν τριαντάφυλλα στὸ νεροχύτη
τότε ἔβγαινα καὶ φώναζα τὴ Νύχτα

Κι' όταν πάλι έπαιρνα τούς δρόμους
κι' από τὸ χῶμα ανέβαιναν τὰ σίδηρα
καὶ μέσ' τὸ αἷμα σφάδαζε τὸ εὐχαριστῶ
τότε ἔβγαινα καὶ φώναζα τὴ Νύχτα

Η ΣΚΗΝΗ

Ἀπάνω στὸ τραπέζι εἶχανε στήρει
ἓνα κεφάλι ἀπὸ πηλὸ
τούς τοίχους τούς εἶχαν στολίσει
μὲ λουλούδια
ἀπάνω στὸ κρεβάτι εἶχανε κίψει ἀπὸ χαρτί
δυσὸ σώματα ἔρωτικά
στὸ πάτωμα τριγύριζαν φίδια
καὶ πεταλούδες
ἓνας μεγάλος σκύλος φύλαγε
στὴ γωνιά

Σπάγγοι διασχίζαν τὸ δωμάτιο ἀπ' ὅλες
τὶς πλευρὲς
δὲ θάταν φρόνιμο κανεῖς
νὰ τούς τραβήξει
ἓνας ἀπὸ τούς σπάγγους ἔσπρωχνε τὰ σώματα
στὸν ἔρωτα

Ἡ δυστυχία ἀπ' ἔξω
ἔγδερνε τὶς πόρτες

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Κεφάλι μου γεμάτο δνείρα
χέρια μου γεμάτα λάσπη

Νά τραγουδήσω λοιπόν κι' εγώ τή βροχή
όταν ό Πόντιος Πιλᾶτος ἔθγαινε στούς δρόμους
κανείς δὲ γνώριζε τὸ πρόσωπό του
στή σκοτεινιά στήν ἔρημιᾶ πλάϊ στὰ καλώδια
όταν ό Ἰησοῦς πολλαπλασίαζε τὸ ψάρι
ό ἕνας ἀκουμποῦσε σ' ἕνα φράχτη
ό ἄλλος σὲ μιὰ γέφυρα τυφλή
ό ἄλλος σ' ἕνα γκρεμισμένο σπίτι
όταν ό Ἰησοῦς πολλαπλασίαζε τὸ ψάρι
κι' ἡ θάλασσα ἔθγαζε στή στερηᾶ
τ' ἄγρια τ' ἄσπρα της τὰ πρόβατα
ό Πόντιος Πιλᾶτος ἔθγαινε στούς δρόμους
κανείς ὅμως δὲ γνώριζε τὴ χαρά του
ό Πόντιος Πιλᾶτος ὕπαρχος τοῦ ποταμοῦ
μέ τὸ κλουθι τὰ πεινασμένα τὰ πουλιά του
τὸν κῆπο τὰ χαμένα τὰ λουλούδια του

οί δύο σφίγγονταν πάνω στὸ λόφο
οί δύο ἀναστέναζαν μέσ' τὴ στοᾶ
οί δύο λυώνανε στὸ κυπαρίσσι
όταν ἡ θάλασσα μάζευε ξανά
τ' ἄγρια τ' ἄσπρα της τὰ πρόβατα
μέσ' τὴν πικρὴ της ἀγκαλιᾶ νὰ τὰ κοιμήσει

ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ

Δυστυχισμένα όνειρα
τὰ χρόνια μας περνοῦν μέσα στὴν ἀγωνία
οἱ ἑφημερίδες λησμονοῦν
ὅμως μέσ' τὴν καρδιά μας
καίει μιὰ κατακόκινη πληγὴ
ἀπ' τὸ παλὸ χρυσάφι

Ὅλο μαζεύουμε τὰ πράγματά μας
τὰ κρύβουμε σὲ βαθειὰ ὑπόγεια
λύνουμε τὶς ντουλάπες μας
στήνουμε ἀνάποδα τὶς καρέκλες μας
κι' ὁ ἀπελπισμένος ἥλιος μπαίνει
ἀπὸ μιὰ χαραματιὰ καὶ τὶς φωτίζει

Πρέπει νὰ βγοῦμε στὰ ποτάμια
ἀκόμα λίγο καὶ θὰ σπάσει τὸ πουλι
μέσ' τὸ κεφάλι μας
ἀκόμα λίγο καὶ θὰ πῆξει

τὸ αἷμα μέσα στὴν καρδιά μας
πρέπει νὰ βγοῦμε σύρριζα.
πρέπει νὰ βγοῦμε μέσα ἀπ' τὰ ποτάμια

ΣΑΒΒΑΤΟ

Οί νεκροί δυὸ βήματα πλάϊ μας
ἤσυχάζουν
ἢ κάθονται ἤσυχα
στά σκαλοπάτια
μὲ μιὰ σκούπα ματωμένη στὸ χέρι
ὅμως οἱ ζωντανοὶ
ἔχουν κάτι τεράστια κεφάλια
γεμάτα πετρέλαιο
καὶ τὰ χέρια τους λιγδωμένα
μὲ λίπος
φτιάχνουν βάρκες μὲ μαῦρα χαρτιά
ποὺ φεύγουν
μία - μία
καὶ δίχως ἥλιο
γιὰ τὸ μαῦρο οὐρανὸ

ΤΟ ΑΝΑΠΟΔΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Δὲν εἶναι ἀκόμη ἀνοιξή
ἔρχεται
ὁ τρελλὸς
μ' ἀβέβαια βήματα
εὐτυχημένος
δαφνοστεφανωμένος
μ' ἓνα κουτάλι κόκκινο κρασί
ἀπορεῖ
μὲ τὰ σύννεφα τὰ κλουβιά καὶ τὰ φύλλα
ποὺ μπῆκαν βαθειὰ
μέσα στὰ κατάσπρά του τὰ μαλλιά
εἶναι χλωμὸς
δὲ βλέπει

Μέσα στὶς φυλλωσιές
στὸ φλογισμένο χόρτο
ἀνάμεσα σὲ σύρματα ποὺ τραγουδοῦν
θλιμένα
ριγμένα

τὰ ἐρωτικά πτώματα
σαπίζουν
σιγανά βογγώντας
δένουν τὰ χέρια καὶ σαπίζουν
βογγώντας σιγανά

Δὲ βλέπει
στέκει
πάνου σ' ἓνα κομάτι μάρμαρο
τ' ἀνάποδο τὸ χελιδόνι
καὶ βλέπει
τὰ ἐρωτικά πτώματα
καθὼς δένουν τὰ χέρια
σιγανά βογγώντας
καὶ σαπίζουν
στέκει
καὶ βλέπει
τ' ἀνάποδο τὸ χελιδόνι

Ἡ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΓΥΡΙΖΕΙ

Ἡ γυναίκα γδύθηκε καὶ ξάπλωσε στὸ
κρεβάτι
ἓνα φιλὶ ἀνοιγόκλεινε πάνω στὸ πάτωμα
οἱ ἄγριες μορφές μὲ τὰ μαχαίρια ἀρχίσαν
νὰ ξεπροβάλλουν στὸ ταβάνι
στὸν τοῖχο κρεμασμένο ἓνα πουλὶ πνίγηκε
κι' ἔσθυσε
ἓνα κερὶ ἔγειρε κι' ἔπεσε ἀπ' τὸ καντηλέρι
ἔξω ἀκουγόνταν κλάμματα καὶ ποδοβολητὰ

Ἄνοιξαν τὰ παράθυρα μπήκε ἓνα χέρι
ἔπειτα μπήκε τὸ φεγγάρι
ἀγκάλιασε τὴ γυναίκα καὶ κοιμήθηκαν μαζὺ

Ἄλο τὸ βράδυ ἀκουγόταν μιὰ φωνή:

Οἱ μέρες περνοῦν
τὸ χιόνι μένει

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Τὰ σύννεφα ἔφυγαν
ἓνα - ἓνα
ὅμως στή θέση τους
ἦρθαν ἄλλα σύννεφα
πιὸ ἄγρια
πιὸ μανιασμένα
πιὸ φοβερά

Λένε πὼς εἶμαι καλὸς
οἱ καλοὶ ἄνθρωποι
ποὺ δὲ μὲ ξέρουν
ὅπως μὲ ξέρουν τὰ σκυλιὰ
ὅπως μὲ ξέρουν
οἱ ἀετοὶ
καὶ τὰ μυρμηγκία

Ἐρημος
στοὺς βρεγμένους δρόμους

μὲ τὰ ξένα ἀδιάβροχα
μὲ τὰ βασανισμένα χέρια
τις σάλπιγγες
τὰ φαντάσματα
καὶ τὶς γύρω ἀπειλές

σᾶς Χαιρετῶ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Στὸ ταβάνι σχήματα τριαντάφυλλα
καὶ σχήματα ἀράχνη
τὰ φῶτα κίτρινα θαμπὰ σκοτεινὰ
μεγάλα ψάρια στοὺς πράσινους βαθειοὺς τοίχους
καρφωμένα

αἷμα
τρόπιες κουδέρτες καὶ σπασμένα τζάμια
ἢ βροχὴ
καὶ ξάφνου μέσα στὰ χέρια μου τὰ μαλλιά της
τὸ σῶμα της καὶ τ' ἀνοιχτὸ στόμα της
μακρὰ βαθειὰ πάνω στὸ βουνὸ

Τὸ μυαλό μου κουρασμένο
κι' ὁ ἀγέρας διάφανος σὰν κρύσταλλο
ρολόγια πέφτουν ὀλοένα καὶ
σπάζουν πάνω στὸ πλακόστρωτο
σήμερα ὁ ἀγέρας δυνάμωσε ἀκόμη
ἀπ' τὸ παράθυρο βγήκε ἓνα χέρι

μέσ' τὸν καθρέφτη φάνηκε ἓν' ἄλλο χέρι
ἔδερναν τὰ μεσάνυχτα
μακρὰ ἀκουγόταν ἓνα βογγητὸ

Ὅλα ὅσα βλέπω
τὰ παράξενα σπίτια μοῦ θυμίζουν ἐσένα
ἢ νύχτα μοῦ θυμίζει ἐσένα
ἓνα μικρὸ παιδί ποὺ κλαίει μοῦ θυμίζει
ἐσένα

κι' ὁ τάφος μοῦ θυμίζει ἐσένα
τὰ ψάρια τὰ λουλούδια μοῦ θυμίζουν ἐσένα
ὅλες οἱ φωτογραφίες ὅλα τὰ χρώματα
ὅλα μοῦ θυμίζουν ἐσένα
κι' ὅλα τ' ἀγαπῶ γιὰ σένα

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ

Νυχτερινά
σώματα
καθώς ανάβουν και σβύνουν
οί δρόμοι
τὰ μάτια
σβύνουν κι' αὐτὰ
ἐνῶ τὰ σύγγεφα ἀνακατέβονται
καὶ κατεβαίνουν
κλειστὰ καφφενεῖα
δυὸ ἄνθρωποι μαζὺ
πιὸ κάτω τρεῖς ἄνθρωποι μαζὺ
καὶ πιὸ κάτω τέσσερες ἄνθρωποι
ἓνα πρόσωπο ξεχασμένο
ἐν' ἄλλο χθὲς ἀπαντημένο
ἄτογο
ἀπελπισμένο
δὲν τὸ θέλω
ἓνα στόμα
ποῦ ξέρει νὰ βρίσκει

τὴν πληγὴ τῆς ψυχῆς
ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΑΙ Ὁ ΔΡΟΜΟΣ
πρέπει νὰ κάψουμε τὰ χέρια μας
τὴ νύχτα αὐτὴ
τῶν φαντασμάτων
καὶ τῆς μαύρης πίκρας

ΟΙ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΔΕΣ

Δὲν τοὺς γνωρίζω
κι' ἔχει σκοτεινιάσει
ὁ ἓνας τὸν ἄλλο πλησιάζει
πουλάνε μεταξύ τους
λάμπες γιὰ νὰ φέξει
γιατὶ εἶναι βράδυ

Ἄλλοι ἀνάβουν σπίρτα
σπίρτα λυπημένοι
κοντὰ σὲ ψάρια
κάτι μετράνε
ἐνῶ οἱ γυναῖκες
ἢ κάθειμιά
σὲ κάθε σπίρτο
πέφτει οὐρλιάζει
σφαδιάζει
στὸ πεζοδρόμιο

Κι' εἶναι ἓνας πόνος
εἶναι ἓνας βόγγος
περνάει μιὰ μέρα
περνάνε δυὸ
περνάνε τρεῖς
μένουν οἱ ἴδιοι
πάνω στ' ἀλόγατα
μαρμαρωμένοι

Δίχως ἀνάσταση

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

από Νίκο Γκάτσο

Κανείς δὲ θάβει ἐδῶ
τριαντάφυλλα
τουφέκια ρημαγμένα
δίχως φτερά
γυρίζουνε τὶς κάννες τους
ἀπάνω μας
τὸ βράδυ
ὅταν σημάνει προσκλητήριο
μαζεύονται
οἱ σημαῖες
κι' αὐτὰ τ' ἄλλα πουλιὰ
μὲ τ' ἀνθρώπινα στόματα
ποὺ εἶναι σὰν καρδιές
καὶ μὲ τὸ αἷμα
καὶ μᾶς κυτάζουν

Ἡ ἱστορία αὐτὴ
γίνεται σὲ μιὰ λίμνη

ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια
ἀπαράλλαχτη
κάθε νύχτα
χειμῶνα
καλοκαίρι

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Τηλεφωνάμε
για ένα νεκρό
που να τον βρούμε;
— Τὸ ὄνομά του;
μᾶς ἀπαντᾶνε
— Δὲν ἔχει ὄνομα
εἶναι νεκρὸς
ψάχνουμε
τὰ συρτάρια
— Τὸν ἔχουν κρύψει
— Τὸν ἔχουν διώξει
— Τὸν ἔχουν σώσει
δὲν τότε βρίσκουμε
εἶναι νεκρὸς
μᾶς λένε τρέξετε
μέσ' τῆ βροχῇ
να τότε βρῆτε
τρέχουμε
καὶ δὲν τὸν βρίσκουμε

τηλεφωνάω
μοῦ λένε — Ἔφυγε
θὰ εἶναι ψέμματα
ἐγὼ ΤΗ βλέπω
μὲ τὸ μεγάλο μάτι μου
τὸ πορφυρὸ
Νὰ πάμε ἀλλοῦ
νὰ τριγουρίσουμε
καὶ νὰ ρωτήσουμε
— Δὲν τῆγε ξέρουν
— Δὲν ξέρουν τ' ὄνομά του
— Τὸν ξέχασαν
Τηλεφωνάω
μοῦ λένε: Ὅχι
— Δὲν ξέρουν ποιὸς εἶμαι
— Δὲν ξέρουν τ' ὄνομά μου
Μ' ἔχουν ξεχάσει

Εἶμαι νεκρὸς

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Μιά μέρα θά ξυπνήσω
άστρο
όπως τόλεγες
θά πλύνω από τὰ χέρια μου
τὸ αἷμα
καὶ θά πετάξω τὰ καρφιά
ἀπὸ τὸ στήθος μου
δὲ θά φοβᾶμαι πιά τὸν κεραυνὸ
δὲ θά φοβᾶμαι τὸ σφαγμένο
πετεινὸ
μιά μέρα θά ξυπνήσω
άστρο
όπως τόλεγες
τότε
θά εἶσαι ἓνα πουλι
ἴσως νὰ εἶσαι ἓνα παγῶνι
ἐγὼ
θά ἔχω ἀθωωθεί

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

τοῦ θηρίου	σελ.	9
Χριστούγεννα 1948	"	11
τὸ ραδιόφωνο	"	13
δοκιμές γιὰ τὴν ἐπανάληψη τῆς νύχτας	"	15
ἡ διαδρομὴ	"	17
ἡ σκηνή	"	19
τὰ πρόβατα	"	20
τὰ ποτάμια	"	22
Σάββατο	"	24
τὸ ἀνάποδο χελιδόνι	"	25
ἡ νοσταλγία γυρίζει	"	27
τὰ σύννεφα	"	28
Ὀκτώβριος	"	30
μὲ τὰ μάτια κλειστὰ	"	32
οἱ καθαλλάρηδες	"	34
ἀποστολή	"	36
τὸ τηλέφωνο	"	38
τὸ πηγάδι	"	40
αἰχμὴ Φεβρουαρίου	"	41
ἡ ἀποκρηὰ	"	42
ἡ μεταμόρφωση	"	44

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΥΤΑ
ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1948
ΕΩΣ ΤΟ ΜΑΡΤΗ ΤΟΥ 1952

ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΝΕΟ ΦΑΛΗΡΟ ΤΟΝ ΣΕ-
ΠΤΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1952 ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ Ν. ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ ΓΙΑ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ. ΒΗΚΑΝ
ΣΕ 200 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΑΡΙΘΜΗΜΕΝΑ ΑΠΟ
1 - 200.

ΑΝΤΙΤΥΠΟ
ΑΡΙΘΜ.

99

